

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΠΓΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

✿ Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἰουνίου 1890 ✿

ΑΡΙΘ. 3

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ

Ὁ νέος Πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
(Σχεδιάσμα Φωκᾶ. Ἐκ παλαιᾶς φωτογραφίας)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ : Χρονικά, ὑπὸ Μ. Μητσάκη. — Ποιήσεις. Πρὸς Ζωγράφον, ὑπὸ Γ. Παπαδίου Σκυλίτσου. — Βαρύχειρος ὕπνος. Κοινωνικὴ εἰκὼν. — Ἰβάν Τουρτζένις. Ὁ πρῶτος ἔρως (συν.) μεταφρασθεὶς Π. Ι. Φ. — Εἰκόνες. Γεωργίος Μιστριώτης. Πομπόλμυες. Ναὺς Οὐεστμίνστερ. — Ἐπιστημονικά. — Νεώτερα. — Εὐτράπελα. — Στιγματὶ τέρψιος. — Γράμματα. — Ποιητικὰ ἄγωνα «Ἀττικῶν Μουσείων».

ΕΙΚΟΝΕΣ : Γ. Μιστριώτης, ὁ νέος Πρύτανης τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου. — Πομπόλμυες. — Καλλιτεχνία. εἰκὼν Γ. Μάτ. — Ναὺς Οὐεστμίνστερ, ὁ ἀρχαιότατος καὶ ὀνομαστότατος τῆς Ἀγγλίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εν τῶν μᾶλλον ἀναποφείκτων καὶ ἐπιτακτικῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις συναισθημάτων εἶνε συνήθως καὶ ἡ περιέργος ἀνάγκη ἣν ἐφίστανται οὗτοι, ὅταν ὑπερεκχειρίσῃ ἐντὸς τῶν στέρνων τῶν ἡλύπη ἢ ἡ εὐθυμία, ἡ ἀγανάκτησις ἢ ἡ ἀγαλλίασις, ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον πάθος, ἢ ἀνακουφίζον αὐτὴν κατὰ τὸ δυνατόν διὰ τοῦ πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων λόγου, ὅστις φαίνεται ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τοῦ κατόχου τῶν μέρους τοῦ ὑπερβάλλοντος βάρους, μεταδιδάζων αὐτὸ εἰς τοὺς ὁμοίους τῶν. Τὴν τακτικὴν ταύτην ἐσκεψθῆν καὶ ἐγὼ νὰ ἀκολουθῶ, μολονότι ἀμυδιβάλλω περὶ τῆς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀποτελεσματικότητος της, βασιανίζομενος τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ὑπερβάλλοντος τῆς ἐνδοκινήσεως ἐπὶ τῶν Ἀθινῶν ζέσεως. Ἐν τινι τῶν προηγουμένων χρονικῶν σὰς ὠμίλῃς ἦδη ἂν δὲν ἀπατώμαι ἀκροθιγῶς περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ σήμερον πολὺ βιασιότερον αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐκ νέου καὶ νὰ σὰς ἐρωτήσω τί σκέπτεσθε ὅραγε δι' αὐτήν. Διότι, μολονότι μεταξὺ τῶν ἰδιοτήτων της ἐκ τῶν πρώτων εἶνε καὶ τὸ νὰ παραλύῃ πᾶσαν σκέψιν, ἐν τούτοις ὁσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, καθ' ἃς κατέστη αὐτὸ τοῦτο ἀνυπόφορος, ἦρχισα νὰ σκέπτομαι ποῦ μέλλομεν τῇ ἀληθείᾳ νὰ φθάσωμεν μετὰ τὴν μεταβολὴν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν πραγμάτων, ἥτις φαίνεται νὰ ἐτελέσθῃ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ. Πράγματι, ἂν ἀνατρέξετε εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν γεωγραφίαν θὰ εἴρετε ἀναγραφόμενον μεταξὺ τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὑπὸ κλιματολογικὴν ἐποψὴν ἀνήκει εἰς τὴν εὐκρατον ζώνην. Ἀλλ' ὁ παραμείνας ἔστω καὶ μίαν μόνον ἡμέραν κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα ἐν Ἀθῆναις θὰ ἐδεδαιώθῃ ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι ἀνήκουσι κατὰ πάντα εἰς τὴν κατεψυγμένην, ὁ διατρίβων δὲ νῦν ἐν αὐταῖς θὰ ἡδύνατο καὶ μετὰ τὰς δύο τοῦ χειρὸς νὰ ὑπογράψῃ ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν διακεκαυμένην. Προφανῶς, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους συμβαινόντων, ὁ τόπος ἡμῶν ὑπῆλθεν ὑπὸ κλιματολογικοῦς ὁρους ὅλως νέους, ὧν ἡ τε ἀμεσὸς ἐκδηλώσις καὶ ἡ ἔμμεδος ἐπὶ τῆς ἐν γένει ζωῆς τῆς χώρας ἐπίδρασις εἶνε αὐτόφωρος. Τῆς ἐξετάσεως τῶν αἰτίων τοῦ γεγονότος ἡ μέλειτι θὰ ἦγεν ἡμᾶς μακράν· οὐδεὶς ὅμως πιστεύω θὰ ἡδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἡ διαίρεσις, ἡ προδηλῶς γενομένη ἀφ' ἱκανοῦ, τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἔτους εἰς δύο μόνως ἐποχάς, τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα, καὶ αἱ τοιαῦται ἀνῆλθεις, ὅποιας κατεδείχθησαν ἐφέτος ἰδίως, διαθέσεις ἀμ-

φοτέρων κατὰ τῶν οἰκούντων τὴν χώραν εἶνε ἀξίαι πάσης προσοχῆς καὶ πρέπει νὰ ἐπισπᾶσθαι τὴν ταχεῖαν μέριμναν τῶν ἀρμοδίων πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως. Ἄν ἡ ἐπικρατήσασα προπολλοῦ ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ θεωρία ὅτι τὸ κλίμα εἶνε ἰσὼς ὁ κυριώτερος παράγων τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει ἐνὸς λαοῦ εἶνε ἀληθὴς, ἀναμφιδόλως πολὺ ὀλίγα θὰ ἡδύνατο τις ν' ἀναμένῃ ἐκ λαοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ, κατὰ τὴν τροπὴν ἣν φαίνονται λαμβάνοντα τὰ πράγματα, τὸν μὲν χειμῶνα πᾶσα ζωὴ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατος ὥς ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, τὸ δὲ θέρος πᾶσα ἐργασία ἢ κίνησις δυσχερεστάτη ὥς ἐκ τοῦ ἀφορητοῦ καύσωνος, ἀνοιχθῇ δὲ καὶ φθινόπωρον δὲν ὑπάρχει. Διὰ τοῦτο, ἀντὶ πάσης ἄλλης περὶ μεταβολῆς πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν ἢ ὁποῦνδῃποτε τοιούτων νόμων τοῦ παρ' ἡμῶν βίου συζητήσεως καὶ αἰτιώσεως, λογικώτερον καὶ χρησιμώτερον πολὺ καὶ ριζικῆς ὠφελείας πρόξενον θὴ ἐνόμιζα ἐγὼ τὴν περὶ ἐσπευσμένης μεταβολῆς τῶν ἀτμοσφαιρικῶν νόμων ὑφ' οὓς βιοῦμεν σκέψιν, πρακτικώτατον δὲ καὶ ἐθνωφελέστατον θὰ ἔκρινα τὸν κυβερνήτην ἐκεῖνον, ὅστις θ' ἀπετόλμα νὰ παρουσιάσῃτο πρὸ τοῦ νομοθετικοῦ σώματος φέρων πρὸς ψήφισιν νομοσχέδιον «Περὶ Ἀέρων καὶ Ὑδάτων».

✱

Δυστυχῶς, ἐπεὶ ἦδη ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἐλάχιστα πρέπει ν' ἀναμένῃ τις ἐκ τῶν ἐπισημῶν ἀρχῶν περὶ τῶν τοιούτων. Τὸ πείραμα ἔκαμα πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τῇ ὠραίᾳ Κερκύρᾳ καὶ ἔκτοτε ἀπεγοπευθῆν βαθέως. Διατρίβων τότε ἐπὶ χρόνον τινὰ ἐν τῇ εὐθαλεῖ νήσῳ, παρετήρησα ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖσε διαμονῆς μου ἔδρεχεν ἀενάως ἐν αὐτῇ, ἐπληροφωρήθην δὲ παρὰ τῶν κατοίκων ὅτι καὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας ἂν ἔμενα θὰ μοῦ ἦτο ἐντελὲς ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω ἀνευ ὀμβρέλλας εἰς τοὺς δρόμους, διότι κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους τοιαύτη εἶνε ἡ ἐκεῖ κατάστασις, ὅπερ οὐδαμῶς εὐχάριστον. Συνεπεῖρ τούτου, προσκλήθεισ ποτε εἰς ἐπίσημόν τι γεῦμα καὶ ἀφιχθεὶς, μολονότι ὠδηγῆθην ἐντὸς ἀμάξης κλειστής καὶ ἠναγκάσθην εἰς ἐπιμετρον — μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς — καὶ ἐντὸς αὐτῆς ἀκόμη νὰ ἀνοίξω τὴν ὀμβρέλλαν μου, ὅλως διαδροχὸς εἰς αὐτὸ, ἔκρινα καλὸν νὰ παρατηρήσω εἰς τὸν παριστάμενον δῆμαρχον ὅτι ἐν τῶν πρωτίστων καθηκόντων τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Κερκύρας ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἰσὼς καὶ ἡ φροντίς περὶ μεταβολῆς τοῦ οὐρανοῦ της. Πνευματωδέστατος κερκυραῖος ὑπουργός, χρηματίας καὶ πρῶν δῆμαρχος Κερκύρας, καὶ παριστάμενος καὶ οὗτος εἰς τὸ γεῦμα, ἀνέλαβε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ἐκ μέρους τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ μετὰ διεβεβαίωσεν ὅτι αὐτὴ ἦτο διατεθειμένη νὰ πράξῃ πρὸς τοῦτο πᾶν τὸ δυνατόν, ἀρκεῖ νὰ τῇ παρείχῃ τὴν συνδρομὴν μου. Αὐτοστιγμὴ ἐσπεύσα ἐννοεῖται νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσιν της, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ με χρησιμοποιοῦσθαι ὅπως ἤθελεν. Ἐν τούτοις, ματαιὸς ἀνέμενα ἀπὸ τότε νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν ὅπως ἀναλάβω τὸ ἀντικόν

μοι μέρος τοῦ ἔργου, οὐδὲ ἤκουσα ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς ἀγαπητῆς νήσου νὰ προέβῃ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο σχετικὸν διάδημα.

✱

Ἡ χολέρα! Ἐνθυμεῖσθε τὸν τρόμον ὃν προὔξεναι ἄλλοτε εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φοβερᾶς νόσου; Ἐνθυμεῖσθε πῶς μόλις ἤκουετο ὅτι ἐπλησίαζε κἂν πρὸς τὴν Εὐρώπην ἡ ἀπαισία ταξειδιώτης, ἥς ἡ Ἀσία ἐφαίνετο τέως ὁ κλῆρος, κυβερνήσεις καὶ λαοὶ ἔκρουον τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐφροκίων ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ τὴν ἀποφύγῃσιν; Ἐνθυμεῖσθε τὰς περὶ αὐτῆς τραγικὰς σελίδας τοῦ «Περιπλανωμένου Ἰουδαίου», τοῦ Σὺν καὶ δὲν ἐσυνειθίσατε νὰ τὴν θεωρῆτε ὡς τὸ ὑπερτατον μορμολύκειον κατὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου;... Αἱ λοιποὶ! Ὅσοι ἀνετράφητε καὶ συνειθίσατε μετὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα, καιρὸς εἶνε πλέον νὰ τὰ ἀποβάλετε. Ὅλα ἐξηντελίσθησαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ αὐτὴ ἡ χολέρα! Οἱ Πομερανοὶ, κατὰ τὸν ἐκπεσόντα μέγαν ὀμφυλὸν τῶν, μόνον τὸν Θεὸν φοβοῦνται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι θὰ παύσουν βέβαια λίαν προσεχῶς νὰ φοβοῦνται καὶ αὐτόν, ἀφοῦ δὲν φοβοῦνται πλέον οὔτε τὴν χολέραν, ἥτις εἶνε ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἀττίλας. Προπολλοῦ ἡ χολέρα εὐρίσκεται ἐν Εὐρώπῃ, ἔξαναγίται ἐν Ἰσπανίᾳ, προσέβαλε τὰς κυριώτερας πόλεις της, εἶνε εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πολυανθρωποτέρων κρατῶν της, καὶ ἐν τούτοις ἡ ἐπ' αὐτῇ συγκίνησις εἶνε ἐλαχίστη. Κανεὶ σχεδὸν δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν της, κανεὶς δὲν εἶδε τὰ καθιερωμένα σημεῖα τρόμου, μετὰ περιφρονητικῆς σχεδὸν ἀδιαφορίας πάντες ὑπεδέχθησαν τὸ ἀκουσμα. Οἱ μᾶλλον ἀπειλούμενοι λαοὶ μόλις ἀπεφάσιζαν νὰ ἐπιβάλλουν ἀπλῆν ἐπιτηρητικὴν καθαρσιν εἰς τὰς ἐξ Ἰσπανίας προελεύσεις. Καὶ τοῦτο ἅμα διεδόθη ἰδίως ὅτι εἰσέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μας ἱατροδυνέδριον, μὴ γνωρίζον τί θὰ εἴπῃ φόβος, ὅπως ὁ Βαγιάρδος, οὔτε εἰς αὐτὸ τὸ προφυλακτικὸν μέτρον ἠξίωσε νὰ καταφύγῃ, ἰσχυρίζομενον ὅτι δὲν εἶχεν ἐπισημοὺς εἰδοποιήσεις περὶ τῆς ἐμφανίσεως της παρὰ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ προξένων. Εὐελπιζόμεθα ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ τῷ κάμῃ τὴν περὶ τούτου ἐπίσημον εἰδοποίησιν αὐτοπροσώπως αὐτὴ αὐτὴ ἡ περιοδεύουσα Μεγαλειότης, ἀπαλλάττουσα αὐτὸ ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ εὐμενείᾳ της τοῦ κόπου νὰ ἀναμένῃ τὸ ταχυδρομεῖον.

✱

Σπουδαιότατον γεγονὸς ἀνήγγειλεν ἐσχάτως ἡ «Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς», τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ὁσόντων τῶν Μαραθωνομάχων. Ὁ τίμιος, ἐν ᾧ ἔκειντο τὰ ὁστά ταῦτα, εἶχε πολλάκις ἐξερευνηθῇ καὶ ἄλλοτε, δὲν εἶχον ὅμως ἀνακαλυφθῇ τὰ ἐν αὐτῷ. Ἐσχάτως ὅμως νεωτέρας ἐξερευνήσεως γενομένης, ἤχθησαν εἰς φῶς καὶ ἐδεδαιώθη ἡ ταυτότης τῶν. Τοῦ περιέργου τούτου φαινομένου τὴν ἐξηγήσιν ἀναζητήσαντες ἐπὶ πολὺ, εὗρομεν ὅτι οἱ Μαραθωνομάχοι προὔτιμων τέως νὰ μέ-

νωσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἀφανείς, ἀποφεύγοντες ὡς ἀληθεῖς ἥρωες τὴν ρεκλάμαν, μόνον δὲ τότε ἀπεφάσισαν νὰ δώσωσι δείγματα τῆς ὑπάρξεώς των, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ πρόσχημα λούστρων νέα ἐπιδρομὴ τῶν Μήδων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλάμβανε πάλιν αὐτόχροημα ἀνδραγαδικὸν χαρακτῆρα.

✱

Πρὸ ἡμερῶν, διαβαίνων δρομίσκον τινά, ἤκουσα ἕνα ἐπαίτην νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην διὰ τῆς ἐπομένης φράσεως, τὴν ὁποίαν εὗρηκα ἰδιορθομητοτάτην :

— Ἐλεῆστέ με, χριστιανοί ! Μὲ εἴπατε ἡ πεῖνα !...

Καιροσκόπος

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΝ

Εκράτει μίαν ἀνθοδεσμίδα
με μόνον ἰα νεοθαλή,
λευχειμονοῦσα, συνεσταλμένη,—
δεν τὴν γνωρίζω.— κόρη καλή.

Εἶδεν τάνθη προσηλωμένη,
ὥσάνει ἤκουεν ἐξ αὐτῶν
κρυφιστάτης φωνῆς ἐπαίνους,
«Καὶ σ' εἶσαι ἄνθος, καὶ ζηλευτόν.»

Ὡς δε τὴν χάριν τῶν ἐγκωμίων
ανταποδίδουσα μυστικῶς,
ἀκροῖς δακτύλοις ταῖς ταῦτα
ἔψαυ' ἡρέμα, θαυπευτικῶς.

Ὅποτε εὐθυμος νεανίας,
με οικειότητα προσελθὼν,
ἐν ἐξ ἐκείνων νὰ τῷ χαρίσῃ
τὴν παρεκάλεσε τῶν ανθῶν.

Χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν αἰτοῦντα
τὸ θεῖον ὄμμα, τὴν κεφαλὴν,
χωρὶς μειδίαμ' αὐταρδεκείας
νὰ δεῖξ' ἢ πρόσθετον δυστολήν.

Χωρὶς συγκίνησιν νὰ δηλώσῃ
τὴν ελαχίστην,—παραινρεῖς ;—
χωρὶς τὸν τράχηλον ν' ἀνατείνῃ
οὐδὲ νὰ κλίνει' χωρὶς, χωρὶς,

Ἡμερὸς ἀγγελὸς θεοῦ κόσμου,
[κ' ἐδῶ, ζωγράφε, σε θέλω νῦν]
ἐν αποσπάσασα τῶν ανθέων
ὠρεξε τοῦτο πρὸς τὴν φωνήν.

Εξήγησέ με· τί ἐξεφρόσθην
ἐν τῷ κινήματί της αὐτῷ ;
«Λαβε καὶ λείπέ με, σε οικτεῖρω ;
ἢ «σε λατρεύω ἐν τῷ κρυπτῷ ;

Ι Ισιδωρίδης Σκυλίσσης.

ΒΑΡΟΥΧΕΙΟΣ ΥΠΝΟΣ

Νυκτερινὴ εἰκὼν

Καὶ ποῦ νὰ μοι κολλήσῃ ὕπνος !
Ἐπὶ ἕνα καφὲν περισσότερον τοῦ
συνήθους διὰ νὰ εἰμπορέσω νὰ ἐξυπνήσω ἐνωρὶς τὸ πρωῒ, διότι εἶχον νὰ γράψω ἄρθρον τι. Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ καφὲ ἦτο ὅτι ἀφ' οὗ μ' ἐπῆλθε κάρως καὶ βαθὺς ὕπνος ἐπ' ὀλίγην ὥραν, αἰφνης ἐξύπνησα.

Τῶν ἀδυνάτων νὰ κρατήσω κλειστὰ τὰ βλέφαρά μου. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ φαντασία μου ἤρχισε νὰ περιπλανᾶται.

Ἀλλὰ πρῶτην ταύτην φορὰν αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοὶ ἐνεφανίσθησαν ἀνευ τινὸς θελήτητος.

Ὁ τι ἐζήτουν, οὐτινος εἶχον χρεῖαν, οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ ὕπνος, ὃν ὅμως δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω.

Ἐδοκίμασα κατὰ σειρὰν τὰ μέσα δι' ὧν συνήθως ἐπετύγγανον νὰ ἀποκοιμώμαι. Ἐπ' αἰτία ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἐπειτα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τέλος ὕπτιος, ἐξ οὗ κατήντησα εἰς τόδε τὸ συμπέρασμα : ὅτι διὸλα δὴ τὸ προσκεφάλαιόν μου εἶχε μεγίστην χρεῖαν ριζικῆς διορθώσεως.

Ἀνεκάθησα, ἐγγονθοκόπησα γενναίως τὰ προσκεφάλαια ἰσως τὰ καταστήσω ὀλιγώτερον σκληρὰ καὶ ἐκ νέου πάλιν ἐξηπλώθην μακρὺς πλατύς.

Μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶχον κλείσῃ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐδάδιζον ἡρέμα πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων...

Ἀλλὰ πρὶν δυνηθῆ νὰ νοήσω πῶς συνέβη, εὐρέθην ἔχον τὰ βλέφαρά μου ὀρθάνοικτα καὶ ἐξαλλος ὑπὸ θυμοῦ ἐστράφην πρὸς τὰ χεῖλη τῆς κλίνης, ὁποῦθεν πάλιν κατεκυλίσθην εἰς τὸ κενὸν ὅπερ εἶχε σχηματίσῃ τὸ δῶμά μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλίνης.

Ἀναρίθμητα ταξείδια ἐταξείδευσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς χεῖλους τῆς κλίνης εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀναρίθμητοι δυσάρεστοι συναντήσεις καὶ συγκρούσεις τοῦ μετώπου μου καὶ τοῦ ὕψους τῆς κλίνης.

Ἄς καταψύγω πάλιν εἰς τὸ πρῶτον μου σύστημα, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀνεκάθησα, ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμούς μου, προσήλωσα τὸ βλέμμα μου εἰς τὰ σκότη καὶ ἐν ᾧ ἡμίσεια δωδεκάς ἐκφράσεων ἀγανακτήσεως περιεστρέφετο ἐπὶ τῶν χειλέων μου, ἤρχισα νὰ ἀνδύω περὶ τῆς ὥρας.

Ἄρα γε τί ὥρα νὰ ἦτο ;

Κύτταξτε τί ὀργὴν θεοῦ... Τὴν ἡμέραν ὅταν οὐδένα ἔχω λόγον νὰ ἐρωτῶ περὶ τῆς ὥρας, τὸ πλῆθος μου δημοτικὸν ὡρολόγιον μ' ἐξεκώφαινε ὅλην τὴν ἡμέραν κατὰ πᾶσαν στιγμήν, καὶ δὲν μ' ἄφινε νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ τώρα ὅτε ἐπιθυμῶ διακαῶς νὰ μάθω ἀκριβῶς τὴν ὥραν, ὅτε εἶνε μεγίστη ἀνάγκη νὰ εἰξεύρω τί ὥρα εἶνε, τὸ ὡρολόγιον εἰσαίρει !...

Μοὶ ἐφάνη ὅτι περιέμενον ἀπὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας, ἀτελευτήτων τετάρτων. Ἀλλ' αἰφνης, τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε βραδέως μίαν.

— Μία ! ἀνεφώνησα ἀνακουφισθεῖς σχεδόν. Ἀχ ! ἐξ ὁμοῦ ὥρας θὰ περιμένω ἀκόμη. Πολὺ εἶνε, ἀλλὰ τί θὰ κάμω, θὰ περιμένω.

Δύο ! ἐξηκολούθησε τὸ ὡρολόγιον.

— Ἄ ! ἐκέδησα ἄλλην μίαν ὥραν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συλλογιζόμενος μόνον ἐκ πόσων δυσάρεστων πραγμάτων ἀπαλλάσσειται. Δυσθυμοῦμεν διότι ὁ ῥάπτης δὲν μας ἔφερε τὸ φόρεμα ἐγκαίρως, καὶ δὲν συλλογιζόμεθα ὅτι εἴμεθα εὐτυχεῖς παραβαλλόμε-

νοι πρὸς τοὺς δούτας, τοὺς μεταλλευτάς, τοὺς ὀδοντοιατροὺς, τοὺς κλητῆρας τῆς ἀστυνομίας. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν θεὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ μᾶς κάμῃ χωλούς, μονόχειρας, νὰ μας κατεδίκαζε νὰ εἴμεθα εἰσιτηριοδῶται τῶν τροχιοδρόμων, θυρωροί. Καὶ αὐτὸς ὁ δολοφόνος δὲν ἔχει ἀρκετὴν δόσιν φιλοσοφίας, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἂν κατεδικάσθην εἰς θάνατον, τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιος ὅτι ἀπαλλάσσειται βίου ἐπιμόχθου καὶ ἀφορήτου. Ἀλλως τε θὰ ζήσῃ ἀκόμη περισσότερον πολλῶν ἐντίμων ἑκατομμυριοῦχων, οἵτινες ἀφ' ἀπαζόνται αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν χρυσῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν μεγάρων των.

Δὲν μοι κολλᾷ ὕπνος· ἔ, τί ποιητέον ; ἄς φιλοσοφῶμεν.

Ἄς καθίσωμεν καὶ ἄς δοξάσωμεν τὸν Κύριον διότι δὲν ἐπλασε τὸν ἕνα μου πόδα βραχύτερον τοῦ ἑτέρου. Ἄν ποτε περιπέσω εἰς ζημίας σπουδαίας, θὰ ὑπάγω εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ἶδω τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀκρωτηριάζουν, καὶ τοῦτο θὰ με συνδιαλλάξῃ καὶ συμπιλιώσῃ πρὸς τὴν ζωὴν. Διότι οὐδὲν ὑπάρχει καταλλήλοτερον καὶ προσφορώτερον εἰς τὸ νὰ λησμονῇ τις τὰς ἰδίας θλίψεις, ἢ τὸ νὰ βλέπῃ καὶ παρακολουθῇ τὰς δυστυχίας τοῦ πλησίον. Τώρα δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ, πρᾶγμα λίαν δυσάρεστον, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶμαι ὀλιγώτερον ἀξιολύπντος τοῦ μὴ δυναμένου νὰ κοιμηθῇ ἐνεκα σφοδρῶν πόνων.

Τρίτην κροῦσιν τοῦ ὡρολογίου.

— Τρεῖς ! τί εὐτυχία ! Ἐως τὰς ἐπτά τέσσαρες ὥραι μένουν, δὲν εἶνε τίποτε. Θὰ ἔλθουν πρὶν προφθάσω νὰ τὰς συλλογισθῶ.

Νέα κροῦσιν τοῦ ὡρολογίου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, προσφιλῆ-στατόν μοι ὡρολόγιον. Ἠπατήθην λέγων ὅτι ἐπρεπε νὰ περιμένω τέσσαρας ὥρας. Τρεῖς μόνον θὰ περιμένω !

Ὅταν συλλογιζώμαι ὅτι παρεπονόουν διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ! Ἀλλ' ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οἵτινες ἑκατομμύρια θὰ ἐδίδον διὰ νὰ δύνανται νὰ κοιμῶνται. Πόσοι σκοποὶ ἐτουφεκίσθησαν, διότι ἐν ᾧ ἐφρούρουν ἀπεκοιμήθησαν !

Ἐπρεπε νὰ ἐρυθρίω διότι ἐγρύνιαζον διὰ τόσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα : Ἡμῖν τῷ ὄντι ἀξιολύπντος ; ἔχω κακὴν κλίνην πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀντὶ ψυχροῦ καὶ γυμνοῦ ἐδάφους ὅπερ ἔχουσι στρώμα τόσοι δυστυχεῖς ἀνέσται καὶ ἀνευ ἀσύλου..

Πέντε ! ἐσήμανε τὸ ὡρολόγιον.

— Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Πέντε ἡ ὥρα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὡς νὰ εἶνε πέντε μετὰ μεσημβρίαν... Περίεργον ! Ἄς εἶνε· πλησιάζει ἡ ὥρα ὅπως δήποτε νὰ σπκωθῶ. Ἀλήθεια ὅμως μοῦ πρέπουσιν ξυλιὰς διὰ τὰς ἀτόπους μεμψιμοιρίας μου κατὰ τῆς αὐπνίας !

Ἐξ !

— Ὁνειρεύομαι ; Μία μόνον ὥρα μᾶς

ΠΟΜΦΟΥΓΕΣ

Καλλιτεχνία — Εικὼν Γαβριὴλ Μὰξ

ΝΑΟΣ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡ

Ὁ ἀρχαιότατος καὶ ὀνομαστότατος τῆς Ἀγγλίας

ὑπολείπεται... Φαίνεται ὅτι μ' ἐλυπήθη ὁ θεός· νομίζω ὅτι βλέπω τὰς πρώτας λάμπεις τῆς αὐγῆς.

Ἐπτά!

Ἐπτά ἡ ὥρα! τί χαρά! Ἄφῃσα κλείσθαι τὰ φύλλα τῶν παραθύρων μου καὶ δὲν εἶδα πότε ἐξημέρωσε. Ἐμπρός! ὥρα γὰρ σπικῶ. Περιέργον πρᾶγμα. Ἐάν ἔχη τις ὀλίγην ὑπομονὴν δύναται κάλλιστα νὰ διέλθῃ τὰ ὥρας τῆς αὐπνίας του χωρὶς νὰ το καταλάβῃ. Πόσον ταχέως παρήλθον αἱ ὥραι!

Ὁκτώ!

— Ὁκτώ! Πότε ἐπέρασε μία ὥρα; Γρήγορα λοιπὸν νὰ μὴ ἀργήσω. Ἀλλὰ μου φαίνεται ὅτι θὰ μ' ἐπῆρε καὶ ὁ ὕπνος!

Παράξενον! Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι δὲν ἐκοιμήθην διόλου. Ἀλλὰ χαίρω, διότι τέλος πάντων ἦλθε τὸ πρωί... Ἐμπρός ἄς μὴ βραδύνω. Καὶ ἔχω μίαν διάθεσιν!

Ἐννέα!

— Ὡ! ὦ! Καὶ δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ μ' ἐξυπνήσῃ....

Δέκα!

— Δέκα! Ἀδύνατον! Ἐκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα!...

Ἐπῆλθον διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ τρέχω γυμνόπους εἰς τὸ παράθυρον καὶ το ἀνοίγω βιαίως.

Ὡ κατὰπτωσις καὶ ἀποτυχία!

Ὁ δρόμος ἔρημος. Οὐδεὶς διαβάτης, οὐδεὶς κλητὴρ.

Οἱ φανοὶ διψαλέοι διαχέουσι τὸ ὥχρον φωταερίον καὶ δωδεκάς ἀστέρων λάμπουν ἐπὶ τοῦ στερεώματος.

Οὐδὲν πλέον!

Ἐν τῇ σιωπῇ ἔρημῃ τῆς νυκτὸς ἠκούσθη αὐθις ἡ ἀργυρόηχος φωνὴ τοῦ ὠρολογίου.

Ἐνδεκα!

Ἐνδεκα ἡ ὥρα.... Μάλιστα, ἔνδεκα πρό... τοῦ μεσονυκτίου!

Σκυθρωπός, βραδέως ἀναβαίνω εἰς τὴν κλίνην μου καὶ περιτρέφομαι ἐπὶ τοῦ στρώματός μου ἐπιπόνως καταγρονθοκοπὼν λυσαλέως τὸ προσκεφάλαιόν μου....

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς ὥς ὅτου ἐξημέρωσε. Ἀλλὰ τόσον ἥμην καταβεβλημένος καὶ ἐξηντλημένος ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀγωνίας, ὥστε δὲν μου ἔκαμνε καρδιά νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὴν κλίνην.

Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ εὐρέθην ἐνδεδυμένος καὶ ἐκάθισα εἰς τὸ γραφεῖον μου ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον παρ' ὅσον εἶχον ὀρίσῃ ὅτε χθὲς τὴν νύκτα κατεκλίθην.

**Φ.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(συνέχεια ὅδε σ. 14.)

Τὴν ἡμέραν περὶ ἧς εἶπον ἀνωτέρω, μετέβην κατὰ τὸ δύνηδες εἰς τὸν κήπον, καὶ ἀφ' οὗ μάτην ἐξήτασα πάσας τὰς δεινδοστοιχίας (οἱ κόρακες πιθανῶς μ' ἀνεγνώριζαν καὶ ἐκραζον μακρόθεν), ἐπλησίασα τυχαίως τὸν χαμπλὸν φράκτιν,

ὅστις ἐχώριζε τὰ κτήματά μας ἀπὸ τῆς στενῆς λωρίδος τῆς γῆς, ἵτις ἦτο ὁ κήπος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

Ἐν ᾧ ἐβάδιζον κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, ἀκούω αἰφνης φωνάς. Παρατηρῶ ὑπεράνω τοῦ φράκτου καὶ μένω καθηλωμένος. Παράξενον θέαμα ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Ὅλγα βήματα μακράν μου, κατὰ τὸ ἀδενδρον μέρος τοῦ κήπου μεταξὺ τῶν ἰδαίων βάτων, αἰτνες εἶχον πρασίνοους ἐπὶ τοὺς καρπούς, ἵστατο ὑψηλὴ καὶ ῥαδινὴ νεανίς, ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ῥοδόχρουν ῥαβδωτὴν καὶ φοροῦσα μεταξίνον μαντήλιον λευκὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· περὶ αὐτὴν δὲ συνεθλίδοντο τέσσαρες νέοι, καὶ ἡ νέα κατὰ διαδοχὴν ἐτυπτεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέτωπον δι' ἀνθέων τεφροχρόων, τῶν ὁποίων δὲν εἰξεύρω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὰ παιδία συγχνάκις ἔχουσιν αὐτὰ εἰς τὰς χεῖράς των. Τὰ ἄνθη ταῦτα ἔχουσι ὄχημα μικρὸν σακκιδίων καὶ διαρρηγνύονται μετὰ κρότου ὅταν τις τὰ κυπήσῃ ἐπὶ σώματος σκληροῦ.

Οἱ νέοι ὑπεβάλλοντο λίαν προθύμως εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦτον, εἰς δὲ τὰς κινήσεις τῆς νεανίδος (διότι ἐδλεπον αὐτὴν ἐν κατατομῇ) ἐνυπῆρχεν οὐκ οἶδά τι τόσον χαρίεν, ἐπιδιδυμικόν, θαυματοπικόν, σκωπτικόν καὶ θελκτικόν, ὥστε μικροῦ δεῖν ἀνεφώνησα ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἡδονῆς. Καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας νομίζω θὰ ἠθελον νὰ αἰσθανθῶ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὴν σύγκρουσιν τῶν κομῶν ἐκείνων σακκιδίων.

Τὸ ὅπλον μου ὀλισθῆσαν ἐκύλισεν ἐπὶ τῶν χορτῶν. Ἐλθισμόνῃσα τὰ πάντα, κατέτρωγον διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κομῆν ἐκείνην σκιαγραφίαν καὶ τὸν μικρὸν τράχηλον, καὶ τὰς κομῆς χεῖρας, καὶ τὴν ξανθὴν κόμην, τὴν ἐλαφρῶς ἄτακτον ὑπὸ τὸ λευκὸν μεταξίνον μαντήλιον, καὶ τὸν καμμόντα ἐκείνον ἐξυπνον ὀφθαλμόν, καὶ τὰς βλεφαρίδας ἐκείνας, καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν σκιαζομένην ἀδρὰν παρειάν.

— Νέε! νέε! ἠκούσθη αἰφνης πλησίον μου φωνή, εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ βλέπῃς οὕτω πῶς τὰς ξένα· νεανίδας.

Ἀνεσκίρτησα καὶ ἀπέμεινα ὡς ἀπολελιθωμένος!... Πλησίον μου ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τοῦ φράκτιν ἵστατο ἀνὴρ ἔχων κόμην μέλαιναν βραχύτριχα καὶ μεπαρετήρει εἰρωνικῶς πῶς· ταυτοχρόνως δὲ ἡ νεανίς ἐστράφη πρὸς ἐμέ. Παρετήρησα δύο ὄμματα μεγάλα τεφρόχροα ἐπὶ προσώπου εὐκινήτου καὶ ζωηροῦ, ἀλλ' αἰφνης τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ὀλόκληρον ἐφωτίσθη ὑπὸ γέλωτος. Οἱ λευκοὶ ὀδόντες ἐσπινθηροδόλησαν καὶ τὰ βλέφαρα ἀνυψώθησαν ἀστεῖως πῶς.

Κατεκοκκίνισα· ἀνέλαβον ζωηρῶς τὸ ὅπλον μου καί, καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀντηχούντων ἀλλ' ἀνευ τινὸς κακίας γελῶτων, κατέφυγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης, κρύπτων τὸ πρόσωπόν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν μου.

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἐν τῷ στήθει μου σφοδρότατα, ἤρχοντο ἅμα δὲ καὶ ἠσθάνομην ἑμαυτὸν εὐδαίμονα. Συγκίνησις ἀγνωστός με κατετάραττε.

Ἀναπαυθεὶς, διώρθωσα τὴν κόμην μου, ἐψήκτρισα τὰ ἐνδύματά μου καὶ κατέβην

νὰ πῖωμεν τὸ τέιον. Ἡ εἰκὼν τῆς νεανίδος παρίστατο ἀδιαλείπτως ἐνώπιόν μου. Ἡ καρδιά μου δὲν ἐπαλλε πλέον τόσον σφοδρῶς, ἀλλ' ἐπιέζετο ὡς ὑπὸ πῆσιν εὐαρεστον καὶ γλυκεῖαν.

— Τί ἔχεις; μὲ ἠρώτησεν αἰφνης ὁ πατήρ μου. Ἐφόνευσε κανένα κόρακα;

Ἡθέλησα νὰ τῷ διηγηθῶ τὰ πάντα, ἀλλ' ἐκρατήθην καὶ ἐμειδίσασα κατ' ἑμαυτόν.

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐμελλὲν νὰ κατακλίθω, περιπλῶν, οὐδ' ἐγὼ εἰξεύρω διατί, τὸ δωμάτιόν μου τρίς, ἀναπνδὼν διὰ τοῦ ἐνὸς ποδός, ἤλειψα τὴν κόμην μου διὰ μυραλοψῆς, καὶ τέλος κατεκλίθην, κοιμηθεὶς ὅλην τὴν νύκτα ὕπνον βαθύτατον.

Τὴν αὐγὴν ἐξύπνησα ὀλίγον, ὑπανήγειρα τὴν κεφαλὴν μου, παρετήρησα περὶ ἐμέ μετὰ παραφορᾶς, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθην.

Γ'

«Πῶς νὰ τοὺς γνωρίσω!» Τοῦτο διανοήθην πρῶτον ἅμα ἐξυπνίσας τὸ πρωί.

Πρὶν πῖωμεν τὸ τέιον, κατέβην εἰς τὸν κήπον, ἀλλὰ δὲν ἐπλησίασα πολὺ εἰς τὸν φράκτιν. Οὐδένα εἶδον.

Μετὰ τὸ τέιον διπλῶν πολλάκις πρὸ τῆς προσόψεως τῆς κατοικίας τῶν γειτόνων μας, καὶ μακρόθεν ἔρριπτον βλέμματα λαθραῖα πρὸς τὰ παράθυρά των... Μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸ πρόσωπον ἐκείνης ἦτο ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἐντρομος ἀπεμακρύνθη ὅτι τάχιστα.

«Καὶ ὅμως πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ τοὺς γνωρίσω» διανοήθην πλανώμενος ἀκόπως ἀνὰ τὴν ἀμυδρὴν ἑκτασὶν τὴν μέχρι τῆς βάσεως τοῦ τείχους τοῦ περιόλου.

«Ἀλλὰ πῶς; Ἰδοὺ τὸ πρόβλημα.»

Ἀνεπόλησα τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῆς χθεσινῆς συναντήσεώς μας, ἀναπαρίστατο δὲ ἐνώπιόν μου συγχύτατα, ἀγνοῶ διατί, ὁ γέλως τῆς καθ' ἑν στιγμὴν μ' ἐσκώπεν... Ἐν ᾧ δὲ ἐγὼ παραττόμην καὶ ποικίλα σχέδια συνεδύαζον, ἡ τύχη εἶχεν ἦδη ἐργασθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου ἡ μήτηρ μου εἶχε λάβῃ παρὰ τῆς νέας γειτονίδος ἐπιστολὴν ἐπὶ χάρτου τεφρόχρου, ἐσφραγισμένην διὰ σφραγιστικοῦ τροχίσκου φαιοῦ, ἐκ τῶν ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφεῖοις ἢ πρὸς ἐπικάλυψιν τῶν πωμάτων φιαλῶν, αἰτνες περιέχουσιν οἶνον εὐθνήν. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς δὲ ταύτης, γεγραμμένης μετὰ πολλῶν σφαλμάτων καὶ ἀμελῶς πῶς, ἡ πριγκίπισσα παρεκάλει τὴν μητέρα μου νὰ τῇ παράσχωρ προστάσιαν. Ἡ μήτηρ μου, ὡς ἔγραφεν ἡ πριγκίπισσα, εἶχε σχέσεις φιλικὰς μετὰ σπουδαίων ἀνδρῶν, οἵτινες εἶχον εἰς χεῖράς των τὴν τύχην τῆς πριγκιπισσῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς εἶχε δὲ, ὡς φαίνεται, σπουδαιοτάτας δίκας, αἰτνες ἐξηρτῶντο ἐξ ἐκείνων.

«Εὐγενὲς τὰ τέκνοί μου, ἔγραφεν ἡ πριγκίπισσα, ἀπὸ τί νομαί πρὸς ἡμᾶς ὡς ἐδγενῆς πρὸς ἐδγενῆ καὶ μετὰ πολλῆς πορθυμίας ὁρά το τίς περιστάσεις ταύτης...»

Ἐν τέλει δὲ τῆς ἐπιστολῆς ἐξήτει παρὰ τῆς μητρός μου τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν της.

Εὔρον τὴν μητέρα μου δύσθυμον· ὁ πα-

τῆς μου δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδένα εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην του. Νὰ μὴ ἀπαντήσῃ δὲ εἰς «εὐ-γενῆ κυρίαν» καὶ ἐτι μᾶλλον πριγκίπισ-σαν ἦτο τῶν ἀδυνάτων· ἀλλὰ καὶ δὲν εἴ-ξευρεν ὅμως πῶς νὰ ἀπαντήσῃ. Νὰ ἀπαν-τήσῃ ῥωσιστί, δὲν ἀπῆντα, διότι δὲν ἦτο ἡσκημένη εἰς τὴν ῥωσικὴν ὀρθογραφίαν, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ἐκτεθῇ· νὰ μὴ ἀπαντήσῃ δὲ ῥωσιστί τῇ ἐφαίνετο ἄτοπον.

Ἐχάρη δὲ ἰδοῦσά με ἐρχόμενον καὶ μ' εἶπε νὰ ὑπάγω παρευθὺς εἰς τῆς πριγκί-πισσης, καὶ νὰ ἐξηγήσω εἰς αὐτὴν διὰ ζώ-σης ὅτι ἡ μήτηρ μου ἦτο πάντοτε πρό-θυμος νὰ φανῇ ὡφελίμος εἰς τὴν Αὐτῆς Ἐξοχότητα καὶ τὴν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ περὶ τὴν μίαν.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη καὶ ταχεῖα ἐκ-πλήρωσις τῶν μυθιασμάτων μου πόθων μὲ κατηύθυνε ἅμα καὶ με κατεφόδισε. Ἀλλ' ὅμως κατέστειλα τὴν ταραχὴν μου καὶ ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου νὰ φορέσω τὸν καινούργιον λαϊμοδέτην μου καὶ τὸ ἐν-δυμά μου· διότι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐφόρουν ἀ-κόμῃ κοντὸν φόρεμα καὶ μεγάλῃν τρα-χηλιάν, καὶ τοι ἤρχιζε νὰ μὴ μ' ἀρέσκη.

Δ'

Κατεχόμενος ὅλος ὑπὸ ταραχῆς ἀκου-σίῳ, εἰσῆλθον εἰς τὸ στενὸν καὶ ἀπερι-ποίητον πρόθυρον τῆς πτέρυγος. Γηραιὸς θεράπων πολὺς προσῆλθεν εἰς συνάντη-σίν μου. Τὸ ἡλικιακὸς πρόσωπόν του ἦτο χαλκόχρουν, οἱ στυγνοὶ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ ὡς τοῦ χοιριδίου, οἱ κρόταφοι καὶ τὸ μέτωπον ἦσαν κατερρυτιζόμενοι τόσον βαθέως, ὅσον οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ.

Ἐκόμενεν ἐντὸς πινακίου τὸν ἀπογεγυ-μνωμένον σκελετὸν ῥέγγας, καὶ διὰ τοῦ ποδὸς του ἐκλείδε τὴν θύραν τοῦ δωμα-τίου, ἣν εἶχεν ἀνοίξῃ ὀπισθὲν του.

Μὲ ἠρώτησε δὲ ῥωσικῶς.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Εἶνε μέσα ἡ πριγκίπισσα Ζασενίν;

— Βονιφάτιε! ἐφώνησεν ἀπὸ τῆς κλει-σθείσης θύρας γυναικεῖα φωνὴ ὑποτρέ-μουσα.

Ὁ γηραιὸς θεράπων ἐστρεψε τὰ νῶτα, καὶ ἀποθέσας κατὰ γῆς τὸ πινάκιόν του εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον. Ὅτε δὲ ἐστράφη, παρετήρησα τὸ ἐφθαρμένον τῆς στολῆς του, ἥτις εἶχεν ὀπίσω ἐν μόνον κομβίον χάλκινον μετὰ στέμματος, κοκ-κινωπὸν ὑπὸ τῆς σκωρίας.

— Ἐπῆγες ἔξω; ἐπανελάθεν ἡ αὐτὴ γυ-ναικεῖα φωνή.

Ὁ θεράπων ἐψιθύρισε.

— Αἱ! κάποιος ἦλθε! εἶπεν ἡ αὐτὴ φω-νὴ· ὁ υἱὸς τῶν γειτόνων; Καλὰ, εἰπέ του νὰ ἔλθῃ μέσα.

— Ὅριστε εἰς τὴν αἰθούσαν, εἶπεν ὁ θε-ράπων, ἐξελθὼν πάλιν καὶ ἀναλαβὼν ἀπὸ κατὰ γῆς τὸ πινάκιον.

Διὰ ταχείας κινήσεως διώρθωσα τὸ ἐν-δυμά μου καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν «αἰθούσαν».

Ἦτο δὲ αὕτη μικρὸν δωμάτιον καθα-ρώτατον μετὰ εὐτελῶν ἐπίπλων διηυθε-τημένων ὡς ἐν βίᾳ. Παρὰ τὸ παράθυρον, ἐν καθέδρᾳ, ἥς ὁ ἕτερος βραχίων ἦτο τε-θραυσμένος, ἐκάθητο γυνὴ ὡς πεντηκον-τοῦτις ἄνευ κεκρυφάλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δυσειδής, φοροῦσα ἐσθῆτα παλαιὰν πρα-

σίην, καὶ μαντήλιον μᾶλλον ποικιλό-χρουν περὶ τὸν τράχηλον.

Οἱ μικροὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαί-νοντο θέλοντες νὰ με διαπεράσωσι.

Προχωρήσας ἐχαίρετίσα.

— Πρὸς τὴν κυρίαν πριγκίπισσαν Ζα-σεκνὴν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Εἶμαι ἡ πριγκίπισσα Ζασεκνὴν, καὶ ὑμεῖς, εἰσθε ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Β...;

— Μάλιστα. Ἐρχομαι κατ' ἐντολὴν τῆς μητρός μου.

— Καθίσατε, σὰς παρακαλῶ. Βονιφάτιε, ποῦ εἶνε τὰ κλειδιά μου; μὴπως τα εἶδες;

Ἀνεκοίνωσα εἰς τὴν κυρίαν Ζασεκνὴν τὴν ἀπάντησιν τὴν μητρός μου εἰς τὴν ἐπι-στολὴν τῆς. Μὲ ἤκουσε κρούουσα ὡς τύμ-πανον τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου διὰ τῶν ἐρυθρῶν χονδρῶν δακτύλων τῆς· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας μου προσήλωσε πάλιν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— Πολὺ καλὰ· θὰ ἔλθω ἄνευ ἀναβολῆς, εἶπεν· ἀλλὰ πόσον νέος εἰσθε ἀκόμῃ! Πό-σων ἐτῶν εἰσθε; μ' ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Δεκαῆξ ἐτῶν, ἀπεκρίθην οὐχὶ ἄνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ.

Ἡ πριγκίπισσα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλα-κίου τῆς χρυσία πιμελῶδη κατάγραφα διὰ γραφῆς λεπτῆς, ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν ῥίνα τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τα ἐξετάζῃ.

— Καλὴ ἡλικία, εἶπεν αἰφνης ταραττο-μένη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς. Ὑμεῖς δέ, σὰς παρακαλῶ, ἐδῶ ὅλα μας εἶνε ἀπλά.

— «Παραπολὺ ἀπλά», διανοήθην, ἀπο-βλέπων μετ' ἀκουσίῳ ἀνδρίας ἐπὶ τοῦ ὅ-λου παρημελημένου σώματος τῆς πριγκί-πισσης.

Τότε ἄλλη θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγε-ται ζωηρῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐπιφαίνε-ται ἡ νεάνις ἣν εἶχον ἴδῃ ἐν τῷ κήπῳ τὴν προτεραίαν. Μοὶ ἐνευσε διὰ τῆς χει-ρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐπεφάνη μεϊδίαμα.

— Ἡ κόρη μου! εἶπεν ἡ πριγκίπισσα δεικνύουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκῶνος. Ζη-νόσκα, ὁ κύριος ἐδῶ εἶνε ὁ υἱὸς τῆς γειτονός μας κυρίας Β... Καὶ πῶς ὀνομά-ζεσθε, σὰς παρακαλῶ; (Ἀκολουθεῖ).

II. I. Φέρμπος

ΕΙΚΟΝΕΣ

Γεώργιος Μιστριώτης

Τοῦ νέου πρυτάνεως τοῦ Ἑθνικοῦ Πα-νεπιστημίου ὁ ἐκ πατρὸς πάμπρος ἄνῃκεν εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ἀγωνιστάς, οἵτινες, πρὸ τῆς μεγάλης ἡμῶν Ἐπαναστάσεως ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἀρ-καδίας διαιτώμενοι, ἐκόλαζον τὴν σκληρό-τητα τῶν κατακτητῶν. Ἐν τέλει ὅμως οἱ τύραννοι κατεδίωξαν διὰ μεγάλων δυνά-μεων τοὺς ἐταίρους τούτους τοῦ Κολοκο-τρῶνη, καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κ. Μιστριώτη κα-τέφυγεν ἐντῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ εἰς Μιστράν, ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα. Ὁ κ. Μιστριώ-της ἐσπούδασεν ἐν Τριπόλει παρὰ τῷ μα-καρίτῃ γυμνασιάρχῃ Γκινάκῃ, ὅστις ἐνέ-πνευσεν εἰς αὐτὸν φλογερὸν ζῆλον πρὸς τὰ Ἑλληνικά γράμματα. Ἐν ᾧ ἦτο διετής φοιτητῆς τῆς φιλολογίας ἐδραβεῦθην ἐν τῷ Ῥοδοκανακίῳ φιλολογικῷ ἀγῶνι, γράψας ὀγκῶδες σύγγραμμα «Περὶ τοῦ πολιτικοῦ

βίου τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων» καὶ ἔλαβε τὸ χιλιοδραχμὸν γέρας. Μετὰ δύο ἐτὴ ἐνίκη-σε πάλιν δι' ἐτι ὀγκωδεστέρου συγγράμ-ματος τοῦ «Ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων». Διὰ τὴν φιλοπονήαν του δὲ ταύ-την ἀπεστάλη ὑπότροφος τῆς Κυβερνή-σεως εἰς Γερμανίαν, ὅπου ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ ἐξόχου καθηγητοῦ Γ. Κουρτίου καὶ τοῦ πρυτάνεως τῶν φιλολόγων τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος Βοικχίου, ὅστις ἐγνώρισε τοῦτον ἐν τῷ φιλολογικῷ ἀγῶνι τοῦ Βερο-λίνου, ὅτε ὁ κ. Μιστριώτης ἐπιτυχῶν ἔλαβε καὶ Γερμανικὴν ὑποτροφίαν. Οὕτω δὲ ὁ μέγας ἐκείνος ἀνὴρ ἐτίμα τὸν νέον Ἑλ-ληνα φιλόλογον, ὥστε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἐκάλεσεν αὐτὸν ὅπως συζητήσῃ τὴν ἐπικρίσιν τῶν προλεγομέ-νων τοῦ Οὐόλφριου ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν», περὶ ἧς πολλοὺς ἐπαίνους εἶπεν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ Γ. Κούρτιος.

Ὁ κ. Μιστριώτης ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα ἐγένετο ὑφηγητῆς καὶ κατόπιν καθηγη-τῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Τὴν ἀ-ξίαν τοῦ ἐπιστήμονος ἀνδρός ἐκτιμήσας ὁ ἀείμνηστος νομοδιδάσκαλος Ν. Σαρίπολος ἔδωκεν αὐτῷ εἰς σύζυγον τὴν πρωτότοκον αὐτοῦ θυγατέρα Χρυσήδα διαπρέπουσαν ἐπὶ ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ.

Ὁ κ. Μιστριώτης εὐδοκίμως διδάσκων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καταγίνεται ταυτο-χρόνως καὶ εἰς ἐκδόσιν Ἑλλήνων συγγρα-φῶν. Ἐξεδόθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦδε ὁλόκληρος ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου, πέντε Πλατωνικοὶ διάλογοι (Γοργίας, Πρωταγό-ρας, Λάχης, Ἀπολογία καὶ Κρίτων), πέντε τραγωδίαί τοῦ Σοφοκλέους (Ἀντίγονη, Οἰ-δίππους τύραννος, Ἡλέκτρα, Αἴας, Φιλο-κτῆτης) καὶ ἡ Μήδεια τοῦ Εὐρύπιδου. Τῶν ἐκδόσεων δὲ τούτων κοσμουμένων διὰ πλουσιωτάτων ἐρμηνευτικῶν καὶ κριτι-κῶν παρατηρήσεων, προτάσσονται μακρὰ «εἰσαγωγὰ» περιέχουσαι συνήθως αἰσθη-τικὰς ἀναλύσεις. Τὰ φιλολογικὰ ἔργα τοῦ κ. Μιστριώτου τιμῶνται καὶ ἀναγινώσκον-ται ἀπλῆστως καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ μαθητῶν καὶ ἄλλων λογίων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐσπε-ρίᾳ οὐχ ἥττον τιμῶνται, ὡς τοῦτο ἐδε-δαῖωθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε κατὰ τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν, γενομένου διε-θνοῦς συνεδρίου τῶν φιλολόγων, ἐκ τῶν ἡμετέρων προσεκληθῇ διὰ «προσωπικῆς προσκλήσεως» ὅπερ θεωρεῖται ἐντιμὸν.

Ἐπ' ἐσχάτων ὅμως συμφορὰ δεινὴ ἐ-πληξε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν τοῦ κ. Μι-στριώτου, στερεθέντος τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἥτις ἔζησε καὶ ἀπέθανε παράδειγμα μο-ναδικῶν ἀφωσιώσεως πρὸς τε τὰ τέκνα καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς. Εἶθε δὲ νὰ γίνῃ αὐτῷ μικρὰ παραμυθία ἡ ἐνδειξίς τῆς ἐκτιμή-σεως τῶν συναδέλφων του, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου των ἀνέδειξαν αὐτὸν πρύτα-νιν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Φ.

Ναὸς Οὐσεστίνεστερ

Ὁ ἐπίσημος οὗτος ναὸς τοῦ Λονδίνου εἶνε τὸ καύχημα τῷ Ἀγγλῶν καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του, καὶ διότι ἐν αὐτῷ εἶνε οἱ τάφοι τῶν πλείστων τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐν αὐτῷ τελεῖται ἡ στέψις τῶν βασι-λέων. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸ ἐνδότερον αὐ-

τοῦ μέρος ὅπου κάθονται οἱ ψάλλται, τῶν ὁποίων τὰ σταδίδια εἶνε ἐκ δρυὸς τετορνευμένης καὶ γεγλυμμένης. Ἰδρυθεὶς τὸ πρῶτον κατὰ τὴν ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ Σεβέρτου, βασιλέως τῶν Ἀνατολικῶν Σαξόνων, καὶ καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν Λανῶν, ἀνεκτίσθη τῷ 958 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐδγάρ, ἑκτοτε δὲ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπέστη πολλὰς μεταβολάς, ἰδίως ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Ζ' ἐγένετο ἡ προσθήκη τοῦ παρεκκλήσιου, ὅπερ φέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καίπερ δὲ ὃν ἀπαράμιλλον κειμήλιον τῆς Ἀγγλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, οὐδόλως συμφωνεῖ πρὸς τὸν ὅρθον τοῦ ναοῦ.

Ποιμολυγες

Θέμα ποιήσεως. — Τὴν ἐν σελ. 21 τρυφερὰν καὶ μετὴν ἐννοίας καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου γερμανοῦ ζωγράφου Μάξ, προτείνομεν κατωτέρω ὡς θέμα ποιήσεως ἐξαστίχου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡλεκτρικὴ δᾶς ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ποικίλων χρησιμοποήσεων τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός εἰς τὰ θεάτρα, νέα καθ' ἑκάστην τοιαῦται ἐπινοοῦνται ἐν αὐτοῖς. Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει τοῦ ἐν Παρίσιος ἐσχάτως παρασταθέντος μελοδράματος "Ἀσκάριος", ἐν τῷ νέῳ μελοδραματικῷ θεάτρῳ τοῦ Σαιντ-Σαένς, κατὰ τὸν μυθολογικὸν χορὸν, ὁ Φοῖβος ἐμφανίζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν Μουσῶν κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν δᾶδα τοῦ Πνεύματος. Ἡ δᾶς αὕτη μεγάλου σχήματος ἀνάπτει ἐπὶ δώδεκα ἕως δέκα πέντε κατὰ συνέχειαν λεπτά τῆς ὥρας. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε, ὅτι πρὸς φωτισμὸν τῆς δαδὸς ταύτης δὲν ἐγένετο χρῆσις συρμάτων ἠλεκτραγωγῶν ἐξωτερικῆς δυνάμεως. Οἱ διευθύνται τοῦ θεάτρου ἀπετάθησαν εἰς τὸν διάσημον Τρουδέ, ὅστις ἐτοποθέτησεν ἐντὸς τῆς δαδὸς μικροὺς συμπυκνωτὰς ἠλεκτρισμοῦ, δυνάμενους νὰ παράσχῃ ἐπὶ δέκα πέντε ἢ εἴκοσι λεπτά 10 Βόλτα καὶ 3 Ἀμπέρ. Ἐκαστον τῶν στοιχείων ἦτο βάρος 70 γραμμαρίων, ἦτοι πάντα ὅ, οὗ 420 γραμμαρίων, καθόσον ἐν ὅλῳ ἦσαν 85 συσσωρευταί. Ἐκ τούτων οἱ μὲν τρεῖς πρῶτοι κατεῖχον τὸ ἄνω μέρος τῆς δαδὸς, οἱ δὲ ἕτεροι τρεῖς τὸ κάτω. Ἀντικὸν δὲ εἰς τὸ εἶδος Πλαντέ καὶ κατεσκευάσθησαν ἐξ ἐλάσματος μολύβδου ὕψους 6 ὑψατομέτρων καὶ πλάτους 7 ὑψατομέτρων, ἦσαν δὲ τοποθετημένοι παραλλήλως καὶ ἑκάστος αὐτῶν εἶχεν ἐπιφάνειαν — τετραγ. ὑψατομέτρων. Ἐκαστον τῶν στοιχείων τούτων ἐτοποθετήθη ἐντὸς κυλινδρικής θήκης ἐκ λεπτοῦ κρυστάλλου, καλυφθεῖσης ἐκ φύλλων γουτταπέρκας· ἡ θήκη αὕτη ἔχει 7 ὑψεκ. ὕψος καὶ 2 ἐτέρων ὑψεκ. μέχρι τοῦ παρὰ τὴν λαβὴν τῆς δαδὸς μικροῦ κομβίου, ὅπερ πιέζουσα διὰ τοῦ ἀντίχειρος ἡ ἡθοποιὸς Τόρρη, ὑποδοθεῖσα τὸ πρόσωπον τοῦ Φοίβου, ἤναπτε τὴν δᾶδα ὁπότε ἤθελε, καθόσον τὸ κομβίον ἔκειτο ἄνωθεν δύο νημάτων ἠλεκτραγωγῶν μεταδιδόντων τὴν πῆσιν καὶ παραγόντων οὕτω τὸ φῶς. Εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος εὐρίσκεται ὁ θετικὸς πόλος, εἰς δὲ τὸ κατώτερον ὁ ἀρνητικὸς, διὰ δὲ τῆς δυνά-

μεως αὐτῶν κατωρθώθη ὁ φωτισμὸς τῆς δαδὸς εἰς μίαν καὶ εἰς δύο ἀκόμη παραστάσεις.

ΝΕΩΤΕΡΑ

Πανήγυρις τυπογράφων. Τῇ 10, 22 Ἰουνίου ἐπανηγυρίσθη ἐν Μαγεντία ἡ ΓΝ' (τετρακοσιοστὴ πεντηκοστὴ) ἐπέτειος τῆς εὐρέσεως τῆς τυπογραφίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐγένετο ἑκθεδὶς ἀριστοτεχνημάτων τῆς τυπογραφικῆς ἀπὸ τοῦ Γουτεμβέργου μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Τῇ 12/21 ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος τοῦ Γουτεμβέργου ἡ πλατεῖα ἡ φέρουσα τὸ τε ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνδριάντα, διεκοσμήθησαν καὶ ἐφωταγωγήθησαν καὶ μεγάλην διαδύλωσιν ἐγένετο ἐν τῇ λέσχῃ Γουτεμβέργου, κειμένης ὅπου ἦτο ἄλλοτε ἡ οἰκία ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ ἐνδοξος ἐφευρέτης.

Καὶ ἐν Στρασβούργῳ ἐγένετο συνέλευσις τῆς Ἑταιρίας τῶν Γερμανῶν τυπογράφων, ἐδημοσιεύθη δὲ εἰς τόμος καλλιτεχνικώτατος περιέχων εἰκόνας τοῦ Τωβίου Στίμμερ καὶ ἄλλων παλαιῶν καλλιτεχνῶν. Ὁ διδάκτωρ Χόττιγγερ, ἐφορος τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξεφώνησε πανηγυρικὸν πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ κοσμοῦντος τὴν πλατεῖαν τὴν λεγομένην Ἀγορὰν τῶν Λαχάνων. Ἐν δὲ τῷ Τίβολι ἐδιδάχθη δρᾶμα ὑποθεσὶν ἔχον τὰ κατὰ τὸν Γουτεμβέργου καὶ ἡ Μητρόπολις ἐφωταγωγήθη.

— Θεατρικά. Ὁ διάσημος Ἰταλὸς ἠθοποιὸς Ε. Ρώσσος, ὅστις πρὸ ἐνός ἔτους ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἀφικνεῖται τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα, προτιθέμενος νὰ δώσῃ ὀλίγας παραστάσεις ἐν Φαλήρῳ ἢ ἄλλαχοῦ. Ἡ φήμη ἥτις πρὸ πολλοῦ διεσάλπισεν ἀνά τὴν ὑψηλὴν τὸ ὄνομά του εἶνε ἀρκετὴ νὰ προετοιμάσῃ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν εἰς ἀπόλαυσιν λαμπρῶν καλλιτεχνικῶν ἐσπερίδων.

Καὶ πάλιν ἡ Σάρρα Βερνάρ ἀναρρώσασα, διδάσκει ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τοῦ Λονδίνου τὴν "Ἰωάνναν δ' Ἀρκ.", — Τὸ σύγγραμμά τοῦ Στάνλεϋ. Ἐξεδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ διασήμου Στάνλεϋ "Ἀγὰ τὴν μαύρην Ἀφρικὴν", εἰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ μετὰ πρωτοφανοῦς τυπογραφικῆς ταχύτητος. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ δύο μεγάλων τόμων ὀγδόου σχήματος μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ πινάκων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο χρηματιστῶν.

— Φίλτατέ μου, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον δὲν συνεπλήρωθη ἀκόμη, μένει ἀκόμη μία θέσις κενή. Λάβε μετοχὰς ἐκ τὸν χιλιάδων δραχμῶν, καί...

— Καί,...

— Θά σε βάλω μέσα καὶ σένα.

✱

Ἡ θαλαμηπόλος ἐνδύουσα τὴν νεόγαμον κυρίαν τῆς λέγει πρὸς αὐτήν.

— Κυρία θά εἴσθε βέβαια πολὺ εὐχαρίστημένη ἀπὸ τὸν κύριον.

— Ἐ, βέβαια...

— Τί καλὸς καὶ τί χαριτωμένος εἶνε ὁ κύριος... μάλιστα ὅταν δίνῃ κάτι φιλιὰ νόστιμα...

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

6. εὐ..... ὁ μ. ἔ... κ.... ἐ. τ. ψ...

7.

μ.. ιδ... τ.. κ.. κ.. η π.. η...

8.

κρ....ον δι...αν η λ...ιν μ..ην

9.

ΓΡΙΦΟΣ

ε τ ο δ
α ο ο ο
τα λίθοι Ν ο ο ο
β ι ο

10.

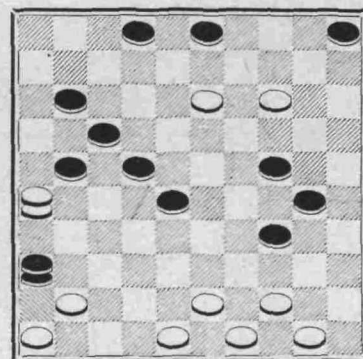
ΑΕΠΟΟΟΥΚΜΝΝΣΤΤ

Διὰ τῶν γραμμάτων τούτων νὰ σχηματισθῇ δύο λέξεις διακρινόμεναι ἐν τῇδε τῇ σελίδι.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ 1.

Ἐστάλη παρὰ τοῦ κ. Μ. Α.

Μαύρα

Λευκά

Τὰ λευκὰ παίζουν καὶ κερδίζουν

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ. Κ. Αἰτωλικόν. Ἐστάλησαν μόνον ἐκ τῆς κοινῆς ἐκδόσεως διότι καὶ αὐτῆς ὁ χάρτης καὶ ἡ ἐν γένει ἐργασία εἶνε πολυτελής. Ἡ τιμὴ δὲ τῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 20 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 20. — Β. Σ. Γ. Σύρον. Τοιοῦτόν τι δὲν ἐνθυμούμεθα, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε ἐξαντληθῇ ὁ α'. τόμος. Ἐὰν βραδύτερον εἰς καὶ μόνον α'. τόμος εὐρεθῇ σὰς ὑποσχόμεθα ὅτι εἶνε ἰδικὸς σας. Ἀλλως νὰ ἔχετε ὑπομονὴν διότι πιθανὸν ν' ἀνοιχθῇ κατάλογος συνδρομητῶν καὶ διὰ τὰ 2 προηγούμενα ἔτη, καὶ ἂν ἐξασφαλίσθῃ ἡ δαπάνη τῆς ἀνατυπώσεως, θὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἐκδοσὶν αὐτῶν.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

ἈΤΤΙΚΟῦ ΜΟΥΣΕΙΟΥ,

Νὰ συντεθῇ ποιημάτων ἐξαστίχων ὑπόθεσιν ἔχον τὴν ἐν σελ. 21 καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ διασήμου Γερμανοῦ ζωγράφου Μάξ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ νὰ δύνανται νὰ γραφῇ. Τὸ ἀριστον τῶν ἐξαστίχων ὡς καὶ τὰ τρία μετ' αὐτὸ κριθησόμενα ὡς ἀξία λόγου θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ "Ἀττικοῦ Μουσείου", τῆς 29 Ἰουλίου. Βραβεῖον ἀνάλογον θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ ἀρίστου ἐξαστίχου.

Βασιλικὴ Τυπογραφία Ν. Γ. Ἰγγλέση.